

Det andet Punkt omhandler Jernbanestationer eller Skibe i Fart. Med Hensyn til Skibene har Sagen efter min Mening ikke saa stor Betydning som med Hensyn til Jernbanestationerne; men jeg synes alligevel, at det er paafaldende, at den lokale Myndighed ikke skal have Ret til at tale med derom. Jeg kan imidlertid godt se, at Kommunerne ikke er i den Grad interesserede i dette Spørgsmaal, naar det gælder Skibe, som naar det gælder Jernbanerestaurationer. At det er meget uhyggelige Forhold, der findes i Retning af Drikkeri paa flere af vore Jernbanestationer, er der neppe nogen, der vil driste sig til at benægte. Jeg har selv haft Lejlighed til i enkelte Tilfælde at se det. Jeg mindes, at jeg en Gang er kommet paa en Jernbanestation i en større Købstad; jeg kom tidligt om Morgenen og skulde afrejse med Toget. Jeg saa en hel Del Portører, saa vidt jeg husker var det 7, som sad inde i III. Klasses Ventosal og drak smaa sorte og Bayerskøl imellem. Det forekommer mig at være en daarlig Maade at begynde Dagen paa for dem, der skal udføre en for Samfundet saa betydningsfuld og med saa stor Risiko forbunden Virksomhed, som Jernbanetjenesten er. Jeg har tidligere haft Lejlighed til i Folketinget Gang paa Gang at paatale de ulykkelige Forhold, der er til Stede, naar man fra Rigsdagens Side bliver nødt til at bevilge Understøttelser til Personer, der er blevet afskediget af Statsbanernes Tjeneste paa Grund af Drikkeri. Saadanne Tilfælde har vi tidligere haft, men jeg maa straks tilføje, at jeg nu ikke har set det i flere Aar. Og jeg vil gerne tilføje, at det er mange Aar siden, jeg har set en Konduktør, som jeg har haft Indtrykket af var paavirket af stærke Drikke. Det har glædet mig at se den Fremgang, der er paa dette Omraade, Konduktørerne er nu i Almindelighed meget ædruelige.

Det er heller ikke saa meget af Hensyn til selve Jernbanepersonalet, at jeg mener, den foreslaaede Bestemmelse bør udgaa, som af Hensyn til de rejsende, der ikke bør generes af, at Byens Folk sidder og drikker paa Restaurationerne. Jeg nævnede før et Tilfælde, og jeg kan nævne adskillige andre lignende Tilfælde, som jeg har været Vidne til, men jeg skal indskrænke mig til at nævne et Tilfælde, hvor jeg en Gang kom til en større By og skulde afvente Eksprestogets Afgang. Jeg gik saa hen til II. Klasses Ventosal, men der var lukket; da jeg saa aabnede Døren til III.

Klasses Ventosal, var der en Tobaksrøg, saa jeg ikke kunde se, hvor mange Mennesker der var, og der var et Spektakel af fulde Folk, saa det var en Skandale. Det var i alt Fald saaledes, at jeg fandt Anledning til at gaa igen og spadserere i Byen, indtil Toget gik. Saadanne Forhold kan Statsbanerne ikke være tjente med.

Jeg kan ikke se, der er nogen Nødvendighed for, at der skænkes Spiritus paa vore Jernbanestationer; men hvad jeg vil fremhæve her, er, at der i alt Fald ikke af Overbevillingsnævnet eller Ministeriet bør kunne gives en saadan Bevilling, medmindre den lokale Bevillingsmyndighed har anbefalet det. Lad Ansvaret ligge hos de kommunale Raad, jeg tror, de har den bedste Indsigt i, hvorledes Forholdene er. Det er ikke alene i Købstæderne, men det er desværre ogsaa paa en Del af vore Landstationer, man ser saadanne uheldige Forhold som de skildrede eller i alt Fald har set dem tidligere. Hvad vi har krævet fra Mindretallets Side, og hvad jeg paa mit Partis Vegne maa kræve, er altsaa, at der ikke gives Bevilling til Udskænkning af stærke Drikke, medmindre det er anbefalet af den lokale Bevillingsmyndighed, altsaa af Bevillingsnævnet i Byerne og af Sogneraadet paa Landet.

Jeg omtalte før Overbevillingsnævnet. Kommissionen har været enig om at sætte et Overbevillingsnævn som den øverste Myndighed i Stedet for Ministeriet. Indenrigsministeren skulde vælge Formanden, Landstinget skulde vælge et Medlem, Folketinget et Medlem, Købstadforeningen et Medlem og de samvirkende Sogneraadforeninger et Medlem. Ministeren har saa fundet, at det maaske kunde være praktisk, at der i enkelte Tilfælde kunde appelleres til Indenrigsministeriet, og der er, saavidt jeg kan skønne, ikke Grund til at modsætte sig dette, i alt Fald er jeg ikke af mit Parti anmodet om at rejse Indvendinger derimod.

En ny Bestemmelse træffer vi i Lovforslagets § 27, hvorefter Adkomsten til Handel fremtidig er en Bevillingssag; det gælder baade By og Land, og i Stedet for at Bevillingstiden hidtil har været 8 Aar paa Landet, bliver den nu 5 Aar baade i By- og Landkommuner. Dette Punkt finder jeg imidlertid ikke Anledning til at udtale mig nærmere om.

§ 29 er efter min Mening en Paragraf, som det er noget vanskeligt at komme til Rette med. At Lukketiden skal være 4 Timer i Døgnet, nemlig fra Klokken 1